

Lapvég

Aláírtam. Ez pesze öngyilkossági gesztusnak is beillik. Nyilatkozom arról, hogy levágom az aranyat tojó tyúkot. Mármint a rádiót. (Kismértékben pedig a tévét, de mint lehetőséget, akár nagymértékben azt is. Fontos pesze, hogy tyúkot és nem libát. Ambátor, egy – két – intézményt lehet libának minősíteni a sértődés veszélye nélkül; az személytelen. Mégse teném meg ezt a minősítést, biztos ami biztos.) Rosszul hangzik az előző néhány mondat, de vannak rossz idők, amikor a mondatoknak kutya kötelességük rosszul hangzani. Egyszóval, időnk teli van állatos hasonlattal. Állati időket élünk, ezek szerint. De nem erről akartam beszélni.

Mondom a lányom napközis tanárnőjének, kedves, idősödő teremtés, na, ma aláírtam a tiltakozó nyilatkozatot. Nem is azt. A letiltó nyilatkozatot. Nem sugározhatják a munkáimat a médiumok. Pedig, decemberben három hangjátékom is elhangzott volna... A veje is benne van az egyikben... Már nem is tudom, miért volt aktuális pont neki elmondani az újságot, talán a színész vej miatt. Talán mert rá volt így kérdezve, indirekte.

„Minden az eszdéeszerek miatt van”. Ezt mondja, száját vékonyra összefesztve, hogy *miattuk* van, a szelíd teremtés. Mert mindenbe belepiszkálnak, amiatt. Nem akarok vitatkozni, legfeljebb azt tudnám mondani, hogy ha valamibe bele lehet piszkálni, abba bele *kell* piszkálni, mármint nagypolitikai síkon, hiszen valamennyiünk bőrére megy a játék. Állok fél lábbal sehol, nem értem, hogy mi köze az eszdéeszerek belepiszkálásnak ahhoz, hogy a rádióban és a tévében két (és néhány) gátlástalan dilettáns Néró-bácsit játszik. Vonszalom haza a gyereket, még ő issza meg a levét a fenenagy igazságérzetemnek, ha visszaszólok.

Otthon, barátom felesége, külhonból.

Szóval aláírtál. Alá. „*És gondolod, hogy azok különbek?*” A hangnem agresszív, a helyzet enyhén szólva nyugtalanító. Tömöm magamba az abált-szalonnát ecetes uborkával, az esti vétkezők már minden-mindegy beletörődésével, amikor jön a kérdés, ami megintcsak megválaszolhatatlan. Mert az nem válasz, hogy különbek. Mert nem azok. A hatalomban nincsenek jók és nincsenek rosszak. Csak jól hatalmaskodók vannak, és rosszul hatalmaskodók. Mondom hát, nem az a lényeg. Hanem, hogy egyik hatalmon van, szemét dolgokat művel kommunikáció, és szarban vagyunk emiatt, mint értelmiségiek, a másik meg nincs ott, de nem is róla van szó. A beszéd nem érvényesül. A kedves arc nem tűr ellentmondást, most akkor *kivel vagyok?* Szeretem a barátaimat, velük, motyogom, és – hátha kihúzzuk addig, amíg ... *nem vagyok senkinek, nem vagyok senkinek...* és húzok kifelé a feldúlt szobából.